

Poslanica svetega očeta Frančiška za XXXI. svetovni dan bolnikov – 2023 **»Poskrbi zanj«.**

Sočutje kot sinodalno izvajanje zdravljenja

Dragi bratje in sestre!

Bolezen je del naše človeške izkušnje. Vendar pa lahko postane nečloveška, če jo živimo v osamljenosti in zapuščenosti, če je ne spremljata skrb in sočutje. Ko hodimo skupaj, je normalno, da se nekdo počuti slabo, da se mora ustaviti zaradi utrujenosti ali zaradi kakšne nezgode na poti. Tam, v takšnih trenutkih vidimo, kako hodimo: ali v resnici hodimo skupaj, ali pa smo samo na isti poti, vendar vsak zase, pazimo na svoje koristi in pustimo, da se drugi »znajdejo«. Zato vas na ta XXXI. svetovni dan bolnikov, sredi sinodalne poti, vabim k razmišljanju o dejstvu, da se lahko ravno ob izkušnji krhkosti in boleznih naučimo hoditi skupaj skladno z Božjim slogom, ki je bližina, sočutje in nežnost. V Knjigi preroka Ezekielja v veliki prerokbi, ki predstavlja enega od vrhuncev vsega razodetja, Gospod govori takole: »Sam bom pasel svoje ovce in sam jim bom dajal počitek, govori Gospod Bog. Izgubljene bom poiskal, razgnane pripeljal nazaj, polomljene obvezal, bolne okrepčal [...] Pasel jih bom, kakor je prav« (34,15-16). Izkušnja izgubljenosti, boleznih in slabosti so seveda del naše poti: ne izključujejo nas iz Božjega ljudstva, ampak nas celo postavljajo v središče pozornosti Gospoda, ki je Oče in na poti noče izgubiti niti enega od svojih otrok. Gre torej za to, da se učimo od Njega, da bi bili v resnici skupnost, ki hodi skupaj in je sposobna ne pustiti, da bi jo okužila kultura odmetavanja.

Kot veste, okrožnica Vsi bratje predlaga aktualizirano branje prilike o usmiljenem Samarijanu. Izbral sem jo kot tečaj, kot točko preobrata, da bi mogli iziti iz »senc zaprtega sveta« ter »misliti in rojevati odprt svet« (prim. št. 56).

Pomembno je, da prepoznamo stanje samote in zapuščenosti. Gre za grozovitost, ki jo lahko premagamo pred vsako drugo krivico, ker – kot pripoveduje prilika – je za njeno odpravo dovolj trenutek pozornosti, notranji vzgib sočutja. Bratje, sestre, nikoli nismo pripravljeni na bolezen. Pogosto tudi ne na sprejemanje starosti. Bojimo se ranljivosti, prežemajoča kultura trga pa nas sili, da jo zaničujemo. Za krhkost ni prostora. In tako nas zlo, ko vdre in nas napade, omamljene pusti na tleh. Takrat se lahko zgodi, da nas drugi zapustijo, ali pa se nam zdi, da jih moramo zapustiti, da se v odnosu do njih ne bi počutili kot breme. Na ta način se začne osamljenost in nas zastrupi grenak občutek krivice, zaradi katerega se zdi, da so se zaprla tudi nebesa. Pravzaprav se naprezamo, da bi ostali v miru z Bogom, ko se uničuje naš odnos z drugimi in s seboj. Vsi smo krhki

in ranljivi; vsi smo potrebni tiste sočutne pozornosti, ki se zna ustaviti, se približati, oskrbeti in olajšati. Stanje bolnih je torej klic, ki prekine brezbriznost in zadrži korak tistega, ki napreduje, kot bi ne imel sester in bratov.

Svetovni dan bolnikov v resnici ne vabi samo k molitvi in bližini s trpečimi; istočasno želi tudi osveščati Božje ljudstvo, zdravstvene ustanove in civilno družbo za nov način skupnega napredovanja. Oslabelih niste krepčali, bolnih niste ozdravljali, polomljenih niste obvezovali, razkropljenih niste vodili nazaj, izgubljenih niste iskali, temveč ste jim gospodovali trdo in nasilno« (34,3-4). Gostišče, gostilničar, denar, obljuba o vzajemni obveščenosti (prim. Lk 19,34-35): vse to spominja na službo duhovnikov, na delo zdravstvenih in socialnih delavcev, na zavzetost domačih in prostovoljcev, po zaslugi katerih se na vseh koncih sveta dobro vsak dan zoperstavlja zlu.

»Poskrbi zanj« (Lk 10,35) je Samarijanovo priporočilo gostilničarju. Jezus ga usmeri tudi na vsakega izmed nas in nas na koncu spodbudi: »Pojdi in ti delaj prav tako.« Kot sem poudaril v Vsi smo bratje, nam »prilika kaže, s katerimi pobudami je mogoče spet oblikovati skupnost, začenši pri možeh in ženah, ki sprejemajo krhkost drugih, ki ne dopuščajo, da se vzpostavi izključujoča družba, temveč se čutijo bližnje, dvignejo padlega človeka in mu v splošno korist vrnejo čast« (št. 67). Kajti »ustvarjeni smo bili za polnost, ki jo lahko dosežemo samo v ljubezni. Živeti neprizadeto ob bolečini drugega ni mogoča izbira« (št. 68).

Tudi 11. februarja 2023 gledamo na Lurško svetišče kot na prerokbo, kot na učno uro, zaupano Cerkvi v osrčju sodobnosti. Priprošnji Marije, ki je Zdravje bolnikov, izročam vsakega izmed vas, ki ste bolni; vas, ki skrbite zanje v družini, z delom, z raziskovanjem in prostovoljstvom; in vas, ki si prizadevate za spletnje osebnih, cerkvenih in družbenih vezi bratstva. Vsem iz srca pošiljam svoj apostolski blagoslov.

Rim, Sv. Janez v Lateranu, 10. januarja 2023.

FRANČIŠEK

LURŠKA MATI BOŽJA, 11. februarja

se Cerkev spominja godu Lurške Matere Božje. Poglejmo, kaj se je dogajalo na začetku vidkinji Bernardki in kako so se začela ozdravljenja na tem milostnem kraju. Bila je družina Subirujevih, živila je v majni hišici, ki je imela samo eno malo kuhinjo in sobico. Živeli so zelo skromno in preprosto. Mati je bila zelo skrbna in dobra, oče pa, če je imel kaj več cvenka, ga je zapravil za kaj žganega. V Lurdu na pošti je oče občasno našel kakšno delo. Živeli so iz dneva v dan. Danes si težko predstavljamo, v kakšni revščini so nekoč ljudje živeli. In zanimivo, presveta Devica je imela prav, da se je sklonila k najbolj revnim. Bil je 11. februar, oče se je zgodaj zjutraj odpravil na delo na pošto. Tam je naložil na voz razne povoje in odpadke iz Lurške bolnice, ter jih odpeljal v Massabielsko votlino, to je bil kraj, pust in neurejen, tak kot nekoč naša cesta Dveh cesarjev. Ker je bil oče utrujen, je njegova hči Bernardka sklenila, da gredo skupaj s sestro Marijo in sošolko nabirat drva za kurjavo. Preskočiti morajo potok, a Bernardka se boji, da bo padla v vodo. Prosi sošolko Ivano, da bi ji pomagala, a ta jo grobo zavrne z besedami; »Če si ne upaš sama prek potočka, naj te kar vrag vzame.« Bernardka se je kar stresla, saj je verjela, kar je rekla prijateljica, mislila je, da vrag že stoji za njo in jo bo vzel, zato ker sošolka tako hoče. Sestra Marija je bila bolj razumevajoča, rekla ji je, naj kar ostane tam, da bosta z Ivano že same nabrale drva. Tako je Bernardka ostala sama pri potoku ob votlini. Takrat je opazila bližnje drevo, ki se je upogibalo, kot bi bilo izpostavljeno močnemu viharju. Čez čas se je drevo umirilo in Bernardka se je zagledala v votlino, tam je bila pred njo prelepa mlada Gospa. Ni jo poznala, spraševala se je, kaj dela ta

lepa Gospa tu in zakaj je prišla je v to umazano votlino. Ne ve, kaj bi naredila, zato se hoče prekrizati a se ne more, to gesto lahko naredi šele potem, ko se tudi Gospa prekriza. Iz žepa izvleče rožni venec, ki ga je vedno nosila s seboj. Bernardka začne moliti in ob tem opazi prelep alabastrni rožni venec z zlatim križem na koncu, ki je segel Gospe skoraj do tal. Vidi, da tudi Gospa z njo moli. Čez čas prideta do nje sestra in sošolka z vejami dračja in odpravijo se domov. Spotoma jima pove, kaj je doživela v votlini in jima zabiča, naj o tem molčita. A sestra Marija že zvečer pove o dogodku svoji materi. Mama je zgrožena in Bernardko okara, kaj si izmišlja, oče pa jo celo pošilja k ciganom in mešetarjem, če se ne misli spametovati. Novica o prikazni lepe Gospe se je hitro razširila, eni so verjeli, drugi ne. Pri drugem vedenju je bilo ob Bernardki navzočih še nekaj sosedov, in sošolk. Ko pridejo v votlino jih Ljubljena Gospa že čaka, a drugi ne vidijo nič, gledajo le Bernardkin čuden obraz, ki je podoben mrliču. Neka gospa Milejeva je ob teh prikazovanjih mislila, da se v votlini prikazuje njena pokojna nečakinja Eliza, ki je bila predsednica Marijine družbe. Bernardka čeprav nevedna je čutila, da prelepa Gospa ni pokojna Eliza, ni pa vedela, da je to Marija, Božja Mati. V tretjem prikazovanju jo prelepa Gospa prosi naj ljudem pove, da naj pridejo 15 krat v votlino. Oh ljubi Bog, kako si dober in čuteč, neverjetno, osupljivo. Prelepa Gospa vika Bernardko, to skromno 14. letno deklico. Človeka mora to ganiti do srca. Zadeva pride do Pariza. Oblast sklene, da se mora preprečiti to drvenje ljudi v lurško votlino. Sestanejo se na nedeljo, po tehtnem razmisleku se odločijo da bodo Bernardki poslali strah v kosti. Najprej jo zasliši cesarski državni tožilec, nato policijski komisar, vendar nista dosegla nič. V prikazovanju Bernardki kasneje Gospa predlaga, da naj ljudje delajo pokoro in v naslednjem prikazovanju, da naj zgradijo kapelo in hodijo k Njej v procesijah...in to naj pove duhovniku. Duhovnik zahteva, da naj Gospa pove kdo je. Zahteva čudež, želi da v votlini v februarju razcveti rožni grm. A grm se ni razcvetel, pač pa je Gospa imela v mislih nekaj drugega in sicer, da naj se gredo ljudje k izviru umit.... A voda ni bila čista, vsa blatna. To vidi cestni delavec in si misli, da bi si namazal desno oko, poškodovano v kamnolomu. Nanj ni nič videl. Hčerka mu gre iskat nekaj tega mokrega blata, namaže si oko in čez trenutek spregleda, to je bil prvi čudež v Lurdu. Naslednji čudež je ozdravitev otroka, ki ga je mati nesla v votlino, da ga Devica ozdravi. Umije ga z mrzlo lurško vodo. Odnese ga domov, ga da v košaro, gre po vodo k sosedovim, ko se vrne otročiček sedi, prej je bil paraliziran, hrom. Zdravnik se čudi, pokliče svojega stanovanjskega kolega in skupaj prideta do zaključka, da se stanje medicinsko ne da razložiti. Danes je Lurd veliko romarsko središče, kjer mati Marija tudi v našem času posluša prošnje romarjev in bolnikov, in deli zdravje in milosti mnogim, ki so ranjeni v duši in jih tudi telesno ozdravlja. Tudi mi imamo priložnost, da se v bolezni, življenjskih stiskah in težavah z velikim zaupanjem obrnemo k Njej, ki jo kličemo Zdravje bolnikov.

Matija Rajhard

Družinska nedelja in 10-letnica MeCPZ Sv. Družine

Na nedeljo Jezusovega krsta, 8. januarja, je pri Sv. Družini na Selih potekalo tradicionalno žeganje—slovesno smo obhajali praznik Svete Družine, glavne zavetnice selske podružnične cerkve. Praznično sveto mašo je daroval p. Slavko Stermšek ob somaševanju provinciala slovenske minoritske province p. Milana Kosa in p. Klemna Slapšaka iz domače župnije. Pater Slavko je v pridigi med drugim spregovoril o zgodovini in pomenu tega praznika. Praznik Svete Družine se v Katoliški cerkvi obeležuje v spomin na nazareško družino, družinsko skupnost, ki so jo sestavljali Božji Sin Jezus iz Nazareta, njegova mati Marija

in krušni oče Jožef.

Slavje se je po maši nadaljevalo s koncertom, ki so ga pripravili pevci Mešanega cerkvenega pevskega zbora Sv. Družine ob 10-letnici svojega delovanja. Zbor, ki ga vodi Sandi Potočnik, je bil leta 2012 ustanovljen na pobudo p. Jožeta Petka. Redno prepevajo pri sv. Družini na Selih ter sodelujejo na prireditvah, ki jih organizirata naša župnija in KS Sela. Pevci pa se z veseljem odzovejo tudi povabilu na gostovanja v okoliških krajih in občinah. Župnija sv. Vida je ob tej priložnosti vsem pevcem podelila spominske zahvale, zboru pa je čestital tudi videmski župan Brane Kolednik in jim ob tej priložnosti podelil priznanje občine, ki ga je v imenu zbora sprejela Irena Sitar, predsednica zbora. Sveta Družina in sv. Cecilija, prosita za nas!

DOGODKI

● **SV VID**

- birmo, imamo v letošnjem letu, 7.5.2023, ob 10. uri. Birmovalec bo naš rojak, dr. p. Martin Kmetec, nadškof v Izmirju v Turčiji.
- prvo obhajilo, bomo imeli 4.6.2023, ob 10. uri

● **SV. ANDRAŽ**

- prvo obhajilo bomo imeli 21.5.2023, ob 10. uri

● **SV. ANA, DRUŽINA**

- prvo obhajilo, bomo imeli 28.5.2023, ob 10. uri

Vse otroke in vse družine priporočamo v molitev in bodite otrokom zgled v vsakdanjih stvareh. Največji verouk je za domačimi stenami. Bogu hvala, za lepo število vseh, ki bodo prejeli obhajilo, ki ga imamo vsako leto in birmo, ki je na dve leti.

● **SPREMNA BESEDA**

Mir in dobro! Naj Vam Gospod vlije moči, veselja, zdravja in upanja vsak dan znova in znova, da bomo skupaj hodili po poti odrešenja in prihajali bližje k Bogu. Naše življenje je namenjeno k temu, da bi bili srečni. Biti srečen je spreminjati pogled na stanje, ki ga živim sedaj, prav ta trenutek. Poglejmo s pogledom Jezusa, kaj bi storil On? Bodimo sonce, tam kjer smo in živimo na polno to kar smo, s tem kar imamo. Bodimo to kar smo in črpajmo moč Življenja od Tistega, ki je Življenje samo. Častimo Stvarnika in ne stvari. Tega želim vsakemu izmed nas in naj nas spremlja Božji Blagoslov na poti Življenja vedno in povsod, tudi ko se tega morda ne zavedamo. Hvala vsem, da ste in hvala vsem, za kakršno koli pomoč in doprinos v Življenju, Župniji in podružnicah. Boglonaj! Mir in vse dobro vsem!